

Vec C-390/23

**Zhrnutie návrhu na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 98 ods. 1
Rokovacieho poriadku Súdneho dvora**

Dátum podania:

27. jún 2023

Vnútroštátny súd:

Sąd Najwyższy

Dátum rozhodnutia vnútroštátneho súdu:

13. jún 2023

Navrhovateľ:

Rzecznik Finansowy

Odporkyňa:

Bank AG S.A.

PRACOVNÝ DOKUMENT

Predmet konania pred vnútroštátnym súdom

Konanie o zmenkovom platobnom rozkaze - Mimoriadny opravný prostriedok proti platobnému rozkazu - Porušenie zásady právneho štátu, zásady viazanosti medzinárodným právom a zásady ochrany spotrebiteľa tým, že sa *ex officio* neskúma nekalá povaha zmluvných podmienok obsiahnutých v zmluve o úvere a neskúma sa, či je zmluva o úvere platná po tom, ako z nej boli odstránené nekalé zmluvné podmienky

Predmet a právny základ návrhu na začatie prejudiciálneho konania

Výklad článku 19 ods. 1 druhého pododseku ZEÚ v spojení s článkom 47 druhým odsekom Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „Charta“) - Účast' príslušných na rozhodovaní súdu posledného stupňa (Sąd Najwyższy - Najvyšší súd) o mimoriadnom opravnom prostriedku („skarga nadzwyczajna“)

Prejudiciálna otázka

Bráni článok 19 ods. 1 druhý pododsek Zmluvy o Európskej únii v spojení s článkom 47 druhým odsekom Charty základných práv Európskej únie ustanoveniu vnútroštátneho práva, ktoré stanovuje, že súd posledného stupňa Sąd Najwyższy (Najvyšší súd, Poľsko), ktorý rozhoduje o mimoriadnom opravnom prostriedku („skarga nadzwyczajna“) proti právoplatnému rozhodnutiu všeobecného súdu, rozhoduje v zložení, ktorého členom je osoba [ľawnik Sądu Najwyższego (príslušiaci Najvyššieho súdu)], ktorá

1. nie je sudcom Sąd Najwyższy (Najvyšší súd);
2. do svojej funkcie bola vymenovaná:
 - a) priamo zákonodarnou mocou jednoduchou väčšinou,
 - b) na základe všeobecných a neoveriteľných kritérií výberu,
 - c) v konaní bez možnosti súdneho preskúmania vymenovania,
 - d) na štvorročné funkčné obdobie;
3. a môže byť odvolaná zákonodarnou mocou, čo tiež nepodlieha súdnemu preskúmaniu[?].

Citované ustanovenia práva Únie

Zmluva o Európskej únii, článok 19 ods. 1 druhý pododsek;

Charta základných práv Európskej únie, článok 47 druhý odsek;

Smernica Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách (Ú. v. ES L 95, 1993, s. 29; Mim. vyd. 15/002, s. 288).

Citované ustanovenia vnútroštátneho práva

Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej (Ústava Poľskej republiky), články 178, 179, 180, 182 a 183;

Ustawa z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym (Zákon z 8. decembra 2017 o Najvyššom súde), článok 1, články 59 až 62, článok 64 § 1 a 2, článok 65, článok 67 § 1, článok 71, článok 77 § 1, článok 89, článok 91 § 1, článok 94 § 1;

Ustawa z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych, (zákon z 27. júla 2001 o organizácii všeobecných súdov), článok 166;

Uchwała Senatu Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 23 listopada 1990 r. – Regulamin Senatu (Uznesenie Senátu Poľskej republiky z 23. novembra 1990 o Rokovacom poriadku Senátu), článok 92 ods. 2a, článok 96c ods. 1, článok 96f.

Krátky opis skutkového stavu a konania

- 1 Dňa 2. augusta 2005 dali žalovaní právnemu predchodcovi žalobkyne k dispozícii blankozmenku s doložkou „bez protestu“ ako zabezpečenie pohľadávok banky zo zmluvy o hypotekárnom úvere z 2. augusta 2005. V prípade nesplnenia podmienok zmluvy o úvere zo strany žalovaných bola žalobkyňa oprávnená vyplniť zmenku na sumu zodpovedajúcu pohľadávkam žalobkyne spolu s úrokmi a vyznačiť na zmenke dátum splatnosti podľa vlastného uváženia. Žalobkyňa bola povinná informovať vystaviteľov zmenky o vyplnení zmenky doporučeným listom zaslaným najmenej sedem dní pred dátumom splatnosti, a oznámenie na poslednú žalobkyňu známu adresu sa malo považovať za účinné doručenie listu informujúceho o vyplnení zmenky. Zmenka bola prevoditeľná indosamentom s doložkou „bez záväzku“. Dňa 20. novembra 2018 žalobkyňa vyplnila blankozmenku, ktorú mala k dispozícii, na sumu 24 844,96 CHF s uvedením dátumu splatnosti 4. decembra 2018. Listami z 20. novembra 2018 žalobkyňa vyzvala žalovaných na splatenie zmenky s dátumom splatnosti 4. decembra 2018. A. K. prevzala výzvu na splatenie zmenky 27. novembra 2018, korešpondencia adresovaná M. S. sa však vrátila žalobkyňu – z dôvodu jej neprevzatia žalovaným.
- 2 Platobným rozkazom z 30. apríla 2019 vydaným v konaní o zmenkovom platobnom rozkaze začatom na návrh, ktorý 11. februára 2019 podala Bank AG (Spółka Akcyjna) Oddział w Polsce, uložil Sąd Okręgowy w Legnica (Krajský súd Legnica) žalovaným povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobkyňu sumu 24 844,96 CHF so zákonným úrokom z omeškania vypočítaným od

5. decembra 2018 do dňa zaplatenia a sumu 4 800 PLN ako náhradu trov konania, a to do dvoch týždňov od doručenia platobného rozkazu.
- 3 Sąd Okręgowy (Krajský súd) uviedol, že pri vydaní platobného rozkazu neskúmal, či bola zmenka vyplnená v súlade s obsahom zmenkového vyhlásenia. Námiетка nesúlady obsahu vyplnenej zmenky so znením dohody o vyplnení zmenky a s oprávnením príjemcu blankozmenky doplniť zmenku, ktoré táto dohoda obsahuje, sa skúma až v druhej fáze konania o platobnom rozkaze v dôsledku prípadnej námietky vznesenej zmenkovým dlžníkom, ktorý má tiež povinnosť preukázať túto skutočnosť.
 - 4 Na základe toho Sąd Okręgowy (Krajský súd) dospel k záveru, že podmienky na vydanie platobného rozkazu v rámci konania o platobnom rozkaze boli splnené.
 - 5 Počas konania o platobnom rozkaze žalovaní nepodali námietky proti platobnému rozkazu, takže platobný rozkaz nadobudol právoplatnosť 1. júna 2019.
 - 6 Rzecznik Finansowy (Finančný ombudsman, Poľsko) podal proti tomuto rozsudku mimoriadny opravný prostriedok „skarga nadzwyczajna“. Tomuto rozsudku vytýkal na jednej strane porušenie zásad a slobôd a práv človeka a občana zakotvených v Ústave, ktoré majú podstatný vplyv na výsledok konania, vrátane porušenia povinnosti štátnych orgánov konať na základe a v medziach zákona, nedodržania povinnosti zohľadniť právo Únie, najmä smernicu Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách (Ú. v. ES L 95, 1993, s. 29; Mim. vyd. 15/002, s. 288), pri výklade vnútroštátneho práva a porušenie zásady ochrany spotrebiteľa ako slabšej strany občianskoprávných vzťahov s predajcom alebo dodávateľom, chápanej ako povinnosť štátu stanovená v článku 76 ústavy.
 - 7 Rzecznik Finansowy (Finančný ombudsman) tomuto rozsudku ďalej vytýkal zjavné porušenie hmotnoprávných predpisov, ku ktorému došlo tým, že v prejednávanej veci neboli uplatnené ustanovenia článku 385¹ § 1 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“) v spojení s článkom 385¹ § 3 OZ, a v dôsledku toho nebola *ex offico* preskúmaná nekalá povaha zmluvných podmienok obsiahnutých v zmluve o úvere, čo v konečnom dôsledku viedlo k odmietnutiu poskytnutia ochrany oprávneným spotrebiteľom, a tým, že nebol uplatnený článok 58 § 1 OZ, čo sa prejavilo tým, že nebolo preskúmané, či by zmluva o úvere bola platná, ak by z nej boli odstránené zakázané zmluvné podmienky.
 - 8 Na základe toho sa ombudsman domáhal zrušenia napadnutého rozsudku v celom rozsahu a vrátenia veci na Sąd Okręgowy w Legnica (Krajský súd Legnica). Žalobkyňa vo svojom vyjadrení k žalobe navrhla zamietnuť mimoriadny opravný prostriedok „skarga nadzwyczajna“.

Zhrnutie odôvodnenia návrhu

- 9 Konanie na Sąd Najwyższy (Najvyšší súd) z toho dôvodu, že bola podaná „skarga nadzwyczajna“, t. j. mimoriadny opravný prostriedok, ktorý sa podáva proti právoplatným súdnym rozhodnutiam. Inštitút tohto mimoriadneho opravného prostriedku slúži na to, aby sa z obehu vylúčili právoplatné súdne rozhodnutia s osobitnými – kvalifikovanými – vadami. Tieto vady musia byť zásadné vzhľadom na zásady demokratického právneho štátu, ktorý uplatňuje zásady sociálnej spravodlivosti.
- 10 Uznesením zo 17. novembra 2021, I NSNc 260/21, Sąd Najwyższy (Najvyšší súd) položil Súdnemu dvoru prejudiciálne otázky týkajúce sa otázky prípustnosti preskúmania právoplatných rozsudkov s využitím mimoriadneho opravného prostriedku „skarga nadzwyczajna“ s cieľom zabezpečiť účinnosť práva Únie (vec C-720/21). Sąd Najwyższy (Najvyšší súd) však považuje za potrebné bližšie objasniť, či vzhľadom na požiadavky Zmluvy môže byť mechanizmus preskúmania právoplatných rozsudkov v členskom štáte formovaný tak, že v rozhodovacom zložení súdu posledného stupňa, ktorý prejednáva tento typ vecí, sú osoby, ktoré nie sú sudcami z povolania (a dokonca ani právnikmi), ktorých spôsob vymenovania sa odlišuje od spôsobu vymenúvania sudcov, a ktoré nemajú prospech zo všetkých záruk nezávislosti stanovených v prípade sudcov.
- 11 Vyriešenie týchto pochybností bude mať priamy vplyv na kompozíciu rozhodovacieho zloženia súdu rozhodujúceho v prejednávanej veci. Kladná odpoveď by znamenala, že sa nebude prihliadať na ustanovenia o kompozícii rozhodovacieho zloženia, v ktorom Sąd Najwyższy (Najvyšší súd) rozhoduje o mimoriadnych opravných prostriedkoch „skarga nadzwyczajna“, aby sa zabezpečilo, že v tomto rozhodovacom zložení budú výlučne sudcovia z povolania.
- 12 Potreba objasniť vzniknuté pochybnosti vyplýva z ústavného postavenia Sąd Najwyższy (Najvyšší súd). Sąd Najwyższy (Najvyšší súd) je súd uvedený v článku 267 ZEU, t. j. súd, proti ktorého rozhodnutiam nie je prípustný opravný prostriedok podľa vnútroštátneho práva. Podľa článku 183 ods. 1 Ústavy Poľskej republiky je hlavnou úlohou Sąd Najwyższy (Najvyšší súd) dohliadať na rozhodovacia činnosť všeobecných súdov a vojenských súdov. V tomto ohľade sú „typickými“ činnosťami Sąd Najwyższy (Najvyšší súd) činnosti vykonávané v súvislosti s preskúmaním opravných prostriedkov a prijímaním uznesení, ktorými sa riešia právne otázky. *A contrario*, Rozhodovanie o mimoriadnych opravných prostriedkoch je osobitným druhom činnosti Sąd Najwyższy (Najvyšší súd), ktorá zároveň predstavuje výkon spravodlivosti.
- 13 Otázka zaradenia prísediacich, t. j. laických zástupcov verejnosti, do rozhodovacích zložení, ktoré rozhodujú o mimoriadnych opravných prostriedkoch „skarga nadzwyczajna“ vyvoláva pochybnosti v kontexte rozsahu procesnej činnosti, ktorú Sąd Najwyższy (Najvyšší súd) vykonáva v rámci takýchto konaní. Ich uplatňovanie si nepochybne vyžaduje nielen právnické vzdelanie, ale aj

značné znalosti v oblasti právnej vedy. Prísediaci nielenže nemusia vynikať vysokou úrovňou právnych znalostí, ale nemusia byť ani právnikmi, ba dokonca nemusia mať ani žiadne vysokoškolské vzdelanie. Prijaté riešenie sa na prvý pohľad javí nielen ako nerozumné, ale dokonca ako systematicky nesúrodé. Zavádza totiž účasť spoločenského (laického) činiteľa tam, kde sa už nevykonáva dokazovanie, ani sa nehodnotia dôkazy, ale skúma sa výlučne správnosť uplatnenia hmotnoprávnych a procesných pravidiel v rámci konkrétneho posúdenia súladu súdneho rozhodnutia s ústavou. Neúčinnosť alebo neprimeranosť právnej úpravy sama osebe nezakladá porušenie ustanovení Zmluvy, ale vyvoláva pochybnosti o štruktúre inštitútu prísediacich Sąd Najwyższy (Najvyšší súd) v kontexte vlastností, ktoré musí mať súd v zmysle článku 19 ods. 1 druhého pododseku ZEÚ v spojení s článkom 47 druhým odsekom Charty základných práv.

- 14 Ako bolo opakovane zdôraznené v judikatúre Súdneho dvora, na zabezpečenie toho, aby súd mohol poskytovať účinnú právnu ochranu, ktorú vyžadujú uvedené ustanovenia, je nevyhnutné, aby bola zachovaná jeho nezávislosť. Sąd Najwyższy (Najvyšší súd) sa v tejto súvislosti odvoláva na rozsudky: z 24. júna 2019, Komisia/Poľsko (Nezávislosť Najvyššieho súdu) (C-619/18, EU:C:2019:531, body 109 a 111), zo 6. októbra 2021, W. Ż. (Senát Najvyššieho súdu pre mimoriadne preskúmanie a veci verejné – Vymenovanie) (C-487/19, EU:C:2021:798, bod 110), z 19. novembra 2019, A.K. a i. (Nezávislosť disciplinárneho senátu Najvyššieho súdu) (C-585/18, C-624/18 a C-625/18, EU:C:2019:982, body 127 až 129).
- 15 Laický charakter prísediacich Sąd Najwyższy (Najvyšší súd) nebráni tomu, aby sa nezávislosť skúmala aj vo vzťahu k týmto osobám. Na to, aby bol dotknutý subjekt uznaný za „súdny orgán“ v zmysle článku 19 ods. 1 druhého pododseku ZEÚ, je totiž rozhodujúce, aby bol vybavený rozhodovacími funkciami, ktoré laickí sudcovia nepochybne majú [pozri rozsudok zo 16. júla 2020, Governo della Repubblica italiana (Postavenie talianskych zmierovacích sudcov), C-658/18, EU:C:2020:572, bod 76].
- 16 Sąd Najwyższy (Najvyšší súd) vyjadril pochybnosti o tom, či prísediaci Sąd Najwyższy (Najvyšší súd) (ďalej len „prísediaci NS“) spĺňajú vyššie uvedené kritériá, a teda či orgán s ich účasťou možno považovať za „súdny orgán“ v zmysle Zmluvy. Pochybnosti v tejto súvislosti vyplývajú z viacerých spoločne posudzovaných okolností, ktoré budú opísané ďalej.
- 17 Po prvé, postup výberu prísediacich NS sa výrazne líši od postupov uplatňovaných v prípade sudcov z povolania. Sudcov vymenúva prezident Poľskej republiky (ďalej len „PR“) na dobu neurčitú na základe predchádzajúceho návrhu Krajowa Rada Sądownictwa (Štátna súdna rada, ďalej len „KRS“). Prísediacich NS vymenúva priamo zákonodarný orgán, ktorým je Senat [(horná komora poľského parlamentu, ďalej len „Senát“)]. V kontexte výberového konania sudcov rozsudok z 2. marca 2021, A.B. a i. (Vymenovanie sudcov na Najvyšší súd – Odvolanie), C-824/18, EU:C:2021:148, body 43 a 131 až 137, Súdny dvor

skonštatoval, že skutočnosť, že sudcov navrhnutých na účely ich vymenovania prezidentovi PR vyberá KRS, ktorá sa skladá zo sudcov, ktorých nevolia ich kolegovia sudcovia, ale Sejm [(dolná komora poľského parlamentu, ďalej len „Sejm“)], druhá zložka zákonodarnej moci v Poľsku, nemusí poskytovať dostatočné záruky nezávislosti, keďže vytvára riziko, že členovia KRS budú podliehať politickým silám zastúpeným v Sejme. Tieto úvahy sa oveľa jasnejšie vzťahujú na postup voľby prísediacich NS a pochybnosti v tejto súvislosti sa *a minori ad maius* zdajú byť o to závažnejšie. Senát vykonáva svoju voľbu úplne autonómne, to znamená, že jeho voľbe nepredchádza žiadne samostatné konanie pred iným ústavným orgánom verejnej moci. Sudcovia sa na tomto postupe nezúčastňujú v žiadnom jeho štádiu (priamo ani nepriamo). Voľbu vykonávajú priamo politici.

- 18 Po druhé, voľba prísediacich Senátom nepodlieha žiadnej kontrole zo strany súdnej moci. To je významné, keďže v rozsudku z 2. marca 2021 A. B. a i. (Vymenovanie sudcov na Najvyšší súd – Odvolanie), C-824/18 (EU:C:2021:148, bod 156), Súdny dvor konštatoval, že hoci neexistencia možnosti uplatniť súdny prostriedok nápravy v kontexte postupu vymenúvania na miesta sudcov vnútroštátneho najvyššieho súdu sa nemusí v určitých prípadoch ukázať ako problematická z hľadiska požiadaviek vyplývajúcich z práva Únie, osobitne z článku 19 ods. 1 druhého pododseku ZEÚ, inak to môže byť v prípade ustanovení, ktoré vedú k odstráneniu účinnosti súdnych prostriedkov nápravy tohto typu, ktoré dovtedy existovali. Zavedenie inštitútu prísediacich NS (zákonom o Najvyššom súde z roku 2017), ktorých volí priamo zákonodarca, bez možnosti súdneho preskúmania takéhoto vymenovania, predstavuje zhoršenie oproti predchádzajúcemu stavu, v ktorom bolo takéto preskúmanie zabezpečené pre všetkých členov rozhodovacieho zloženia (t. j. sudcov z povolania).
- 19 Po tretie, pri voľbe prísediacich NS sa Senát riadi výlučne kritériami výberu, ktoré sú známe len jemu, čo tiež vedie k záveru, že táto voľba sa uskutočňuje len na základe jeho voľnej úvahy. Zákonné kritériá výberu sú veľmi všeobecné a zakladajú sa na voľnej úvahe. Požiadavky článku 60 zákona o Najvyššom súde, ktoré musí splniť uchádzač o funkciu prísediaceho NS, predstavujú len absolútne minimum požadované od uchádzačov o túto funkciu. Túto podmienku spĺňa väčšina občanov Poľskej republiky. Chýba však ustanovenie, ktoré by tieto všeobecné formálne požiadavky objasňovalo. Rokovací poriadok Senátu, ktorý spresňuje postup pri voľbe prísediacich NS, sa o tejto téme tiež nezmieňuje. Uznesenie Senátu o zvolení prísediacich NS nemusí byť odôvodnené. To všetko spôsobuje, že voľba prísediacich NS predstavuje právomoc spočívajúcu v plnej miere na voľnej úvahe, založenú na vôli politickej väčšiny.
- 20 Po štvrté, ďalšie pochybnosti o nezávislosti prísediacich NS vyvoláva aj ich funkčné obdobie a možnosť opätovného zvolenia. Funkčné obdobie prísediacich NS trvá 4 roky. Neexistuje žiadna normatívna právna úprava, ktorá by zakazovala opakovanú kandidatúru alebo obmedzovala počet funkčných období pri výkone uvedenej funkcie. Uvedené skutočnosti spolu s takmer neobmedzenou voľnou úvahou Senátu pri voľbe prísediacich NS môžu viesť k oslabeniu ich nezávislosti.

- 21 Po piate, Senát má tiež právo odvolať prísediaceho NS. Aj keď tento úkon môže Senát vykonať len na návrh Pierwszy Prezes Sąd Najwyższy (Prvý predseda Najvyššieho súdu) a len v situácii uvedenej v právnych predpisoch, okolnosť, ktorá to umožňuje – „správanie narušajúce dôstojnosť súdu“ – je natoľko vágna, že v tejto oblasti vytvára riziko zneužitia. Pochybnosti o súlade uvedenej úpravy s ustanoveniami ZEÚ sa ďalej prehľujú analýzou ustanovení Rokovacieho poriadku Senátu. Tento upresňuje postup odvolávania prísediaceho NS, ale vôbec neuvádza podmienky (príčiny), ktoré odôvodňujú odvolanie prísediaceho NS. Uvádza len, že k odvolaniu „dochádza výlučne v prípadoch uvedených v zákone – zákon o organizácii všeobecných súdov“. Na uvedenom posúdení nič nemeň postup upravený v tomto zákone v spojení s Rokovacím poriadkom Senátu, ktorý upravuje odvolanie prísediaceho NS. Tento postup určite obmedzuje voľnú úvahu orgánov v rozsahu, v akom zaručuje vypočutie odvolávaného prísediaceho NS, avšak odvolávaný prísediaci NS je zbavený možnosti napadnúť uvedený postup na súde. V tejto súvislosti neexistuje ani žiadne obmedzenie prípustnosti začatia postupu odvolávania prísediaceho NS, napríklad z dôvodu prebiehajúcich konaní, ktorých sa zúčastňujú. Teoreticky to umožňuje – nepriamym spôsobom – ovplyvňovať dynamiku procesu prejednávania mimoriadnych opravných prostriedkov „skarga nadzwyczajna“. Uznesenie o odvolaní prísediaceho NS nepodlieha žiadnemu overovaciemu postupu pred Senátom (napríklad v rámci návrhu na opätovné prejednanie veci), ani pred nezávislým súdom. Toto uznesenie sa prijíma jednoduchou väčšinou, a preto sa na odvolanie prísediaceho NS v zásade nevyžaduje širší politický konsenzus.
- 22 Svojoľnosť tohto úkonu Senátu treba posúdiť vzhľadom na rozsudok Súdneho dvora z 24. júna 2019, Komisia/Poľsko (Nezávislosť Najvyššieho súdu) (C-619/18, EU:C:2019:531, body 75 a 77), v ktorom sa uvádza, že sloboda sudcov, nevyhnutná vzhľadom na možnosť vonkajších zásahov alebo tlakov, vyžaduje určité nevyhnutné záruky ochrany osôb, ktorých úlohou je vykonávať súdnictvo, napríklad neodvolateľnosť. Vzhľadom na judikatúru Súdneho dvora sú základnými zárukami zachovania nezávislosti súdnej moci pravidlá, ktoré vymedzujú najmä správanie predstavujúce disciplinárne previnenia, ktoré predpokladajú zásah nezávislého orgánu v súlade s postupom, ktorý v plnom rozsahu zaručuje práva zakotvené v článkoch 47 a 48 Charty základných práv, najmä práva na obhajobu, a ktoré zakotvujú možnosť napadnúť na súde rozhodnutia disciplinárnych orgánov [rozsudok z 25. júla 2018, Minister for Justice and Equality (Nedostatky súdneho systému), C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, bod 67]. Záruky nezávislosti a nestrannosti sudcov si vyžadujú, aby dotknutý orgán vykonával svoje úlohy samostatne a zároveň bol chránený pred vonkajšími zásahmi alebo tlakmi, ktoré by mohli ohroziť nezávislosť rozhodovania jeho členov a ovplyvniť ich rozhodnutia, čo si vyžaduje rešpektovanie objektívnosti a neexistenciu akéhokoľvek záujmu na spôsobe vyriešenia sporu. Pokiaľ ide o prísediacich NS, takéto záruky zjavne neexistujú.
- 23 Vzhľadom na uvedené pochybnosti, ako aj na úlohu prísediacich NS, ktorí majú pri rozhodovaní o mimoriadnych opravných prostriedkoch „skarga nadzwyczajna“

právo preskúmať a zrušiť konečné rozhodnutia všeobecných súdov, Sąd Najwyższy (Najvyšší súd) rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku uznesenia.

PRACOVNÝ DOKUMENT